

DE VERJAARDAG

Dimitri Casteleyn

De verjaardag

Roman

© 2013 – Dimitri Casteleyn & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be
www.dimitricasteleyn.be

Omslagontwerp: quod. voor de vorm
Foto achterplat: Stephan Vanfleteren
Vormgeving binnenwerk: theSWitch

NUR 301, 332
ISBN 978 94 6001 199 3
D/2013/11.676/180

e-boek ISBN 978 94 6001 205 1

Voor alle niet vermiste kinderen die nog niet gevonden zijn

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

↑ *Het appartement*

*O Fortuna,
velut Luna
statu variabilis*

- *Carmina Burana*

1

Oktober 1985

Schaakmat met een doodgewone pion. Ik ben trots op mezelf dat mijn plan de avond voordien gewerkt heeft. Ik wilde mijn nieuwe baas niet vernederen door hem te laten verliezen van mij, zijn kersverse assistent, in onze eerste schaakpartij. Nee, ik wou professor Juan Lopez laten winnen op een manier waarbij hij niet doorhad dat het doorgestoken kaart was. En waar ik zelf een heel goed gevoel aan over hield. Iemand schaakmat zetten met een pion is van een orgastische aard. De tegenstrever zover brengen dat hij op die manier mag winnen als deel van een schaakplan dat hij niet doorheeft, is dat des te meer. Ik had geen kant meer uit gekund. Juan had een glimlach onderdrukt, ikzelf een schaterlach.

Ik vind mijn sleutels terug op mijn salontafel, naast mijn groot Afrikaans schaakbord en de twee flessen die wij de avond ervoor soldaat maakten. We hadden iets te vieren, ik die anders weinig alcohol drink: over een maand wordt een eerste artikel van mij gepubliceerd in het internationaal gereputeerde vakblad *The Virologist*. Toen Juan aanstalten maakte om te vertrekken en ik ons feest wilde verderzetten in een café in de Tiensestraat, kon ik hem overtuigen mee te gaan. Hij had daar weinig zin in, maar omdat ik mij op enkele maanden tijd onmisbaar gemaakt heb in zijn faculteit Geneeskunde, zag ik dat Juan vond dat hij mij dat plezier moest gunnen. Ik kom niet graag alleen een kroeg binnen. Bovendien had ik hem verrast met de boodschap dat het artikel op zijn bureau lag en dat hij het als enige in Leuven mocht lezen voor het gepubliceerd werd. Ik gaf het de titel *How selective viruses create a better*

world. Ik had bewust op eigen houtje gehandeld en had mijn artikel laten nalezen en goedkeuren door een collega van de Universiteit van Leiden die ik had leren kennen via mijn vader, die daar doceerde. Dat vond Juan wellicht niet fijn, maar het plezierde me dat hij dat vooralsnog niet durfde te laten blijken.

Na twee glazen wijn in de kroeg hadden we afscheid genomen en gingen we elk onze weg. Ik had me even niet van deze wereld geweten toen ik aangeschoten, op weg naar mijn appartement, verleid werd door een zwarte jonge vrouw. Nog nooit meegemaakt. De jongedame had zich voorgesteld als Malila en was kennelijk zeer gecharmeerd door mij. Waren het mijn blauwe ogen, mijn uitnodigend gezicht, mijn stoppelbaard, of was het de manier waarop ik nonchalant mijn colbertjasje droeg? Of had ik gewoon te veel gedronken? In ieder geval, voor ik het goed besepte, had ik haar mee uitgenodigd naar mijn appartement. Ik herinner me de sensatie die zich van mij meester maakte toen ik merkte dat Malila geen beha aan had en een rood slipje onder haar jeans droeg. Een zwart meisje met een rood slipje. Ik was helemaal in de war van de kleurencombinatie. En de alcohol had een vreemde uitwerking op mij. De zachtaardige aanpak van Malila beviel me zeer. Het overmeesterde en prikkelde mij. De eerste keer dat ik met een vrouw naar bed ging.

Maar waar is Malila nu en waarom is ze weg zonder een bericht te laten? Zij weet waar ik woon, maar zelf heb ik geen spoor van haar.

Ik stap naar de faculteit en kijk om me heen alsof iemand mij zal betrappen. Binnen tik ik herhaaldelijk op de liftknop. Op weg naar boven staar ik voor me uit naar het scherm alsof ik er cijfercombinaties in ontdek die ik nooit eerder zag. Dat

doe ik wel meer in liften om vooral geen gesprek te moeten voeren over het weer, maar deze keer sta ik er alleen. Op de gang van mijn verdieping snel ik naar het bureau van professor Juan Lopez. Sinds ik enkele maanden als assistent aan de universiteit werk, heb ik de gewoonte van Juan overgenomen om ook op zondag op kantoor te zijn. Dan kunnen we ongestoord doorwerken. Voor mij is dat begrijpelijk maar professor Lopez is getrouwd en heeft een zoon: Segismundo, weliswaar een nietsnut die in zijn eigen opgesloten tienerwereld leeft en waar Juan altijd maar over klaagt dat hij geen vrienden heeft, zelfs geen vriendin. Dat verklaart meteen waarom Juan zijn opdracht als departementshoofd belangrijker acht dan zijn taak als gezinshoofd. Zonder kloppen stap ik zijn kamer binnen.

‘Juan, we moeten proberen kunstmatige virussen aan te maken die genen bevatten met positieve kenmerken.’

Professor Lopez schrikt op en kijkt onthutst naar mij.

‘Aha, meneer de Vreese, en hoe denkt u dat te gaan doen?’

Ik ben deze toon van Juan niet gewoon. Bovendien merk ik dat hij op zijn nagels bijt.

‘Het is onze plicht onze moderne technologieën te gebruiken om hele bevolkingen te veranderen en te verbeteren, door defecte genen te bannen en te vervangen door positieve genen,’ antwoord ik vastberaden.

Ik had het gisteren nog met hem over de ongelijkheden in de wereld en de fantastische mogelijkheden die genetica en virologie bieden om opnieuw tot een evenwicht te komen.

‘Meneer de Vreese, u hebt het over de eugenetica, nietwaar?’

‘Stop alsjeblieft met me meneer de Vreese te noemen.’

‘Hoe kun je nu een dergelijk artikel insturen naar het belangrijkste vaktijdschrift ter wereld zonder mij daarin eerst te kennen?’

‘Ah, dat is wat je dwars zit.’

‘Natuurlijk zit dat me dwars. Besef je dan niet dat de internationale gemeenschap onze faculteit anders zal bekijken. Op dit domein horen wij als katholieke universiteit geen moreel standpunt in te nemen. En al zeker niet dat van jou.’

Er valt een korte maar intense stilte. Nu pas zie ik dat Segismundo in de hoek van de kamer voor zich uit zit te staren, in de schaduw van de kast. Zoals gewoonlijk doet Juan alsof zijn zoon er niet is.

‘Maar Juan, kijk om je heen, dan zie je toch dat wij de verkeerde kant opgaan. Wij moeten niet méér mensen hebben op onze wereld, maar betere mensen. En daar kan virologie fantastisch bij helpen. Stel je voor dat wij defecte genen kunnen uitschakelen!’

‘Kom jij op een zondag mijn kantoor binnengestormd om het dictatortje uit te hangen? Ik wil dat je jouw artikel terugtrekt. Uitgerkend morgen hebben we dat belangrijke seminarie met de rector erbij. Een geluk dat het artikel nog niet gepubliceerd is.’

Ik schrik van Juans reactie. Het is de eerste keer dat hij niet akkoord gaat met mij. Of tenminste de eerste keer dat hij dat zo duidelijk laat blijken.

‘Ik wil dat je jouw artikel herroept,’ vervolgt Juan, ‘omdat je onze faculteit dreigt te compromitteren. Ook wil ik dat je in de toekomst je artikelen eerst aan mij ter goedkeuring voorlegt. Ik ben niet voor niets je mentor. Je bent uitzonderlijk begaafd, maar dat betekent niet dat je zomaar jouw eigen overtuiging als een standpunt van de universiteit kunt presenteren.’

‘Maar dat doe ik niet. Ik zet er gewoon mijn naam onder.’

‘Snap je het dan niet? Je wordt wel door ons betaald. Jouw naam eronder betekent onze naam eronder.’

Ik heb de deur al in de hand, draai me nog eens langzaam om, zie dat Segismundo ondertussen totaal onzichtbaar

geworden is en zeg: ‘De mogelijkheden met virologie en genetica zijn enorm, Juan, maar jij bent er duidelijk nog niet klaar voor.’

Ik had wel een reactie verwacht van Juan, maar toch niet zo’n felle. En waarom zat Segismundo daar in godsnaam bij? Ondertussen ben ik op zoek naar Malila, maar weet helemaal niets over haar: geen adres, geen telefoonnummer, enkel haar voornaam. Wie weet is dat niet eens haar echte naam. Thuisgekomen open ik mijn postbus, kijk of er geen briefje onder de deur geschoven is: niets. Het is me opgevallen hoe zacht zij met mij was. Hoe traag en hoe lief zij mij aanpakte. Alsof ze zelf ook bang was. Nooit ben ik zo ver gegaan met een vrouw. Misschien had Malila ook wel de pudeur in mij ontdekt.

Ik twijfel nog of ik een stropdas zal dragen nu de rector deze maandagmorgen het tweedaagse seminarie zal inleiden, maar het lijkt me overdreven omdat ik er anders nooit een draag. Voor het werkcollege zijn alle doctorandi, docenten en professoren van de faculteit geneeskunde uitgenodigd. Ik moet dus scherp staan, zeker nu het mijn eerste seminarie is. Misschien was dat de bedoeling geweest van Juans uitval gisteren?

De rector betoogt dat het belangrijk is om de kernboodschappen die we de komende twee dagen samen zullen ontwikkelen naar de buitenwereld op een uniforme en consistente manier te brengen. En dat het jaren duurt om een reputatie op te bouwen maar slechts enkele momenten om die helemaal te vernietigen. “Today and Tomorrow” is de weinig originele titel van het werkcollege. Daarop neemt professor Lopez het woord en geeft de agenda van de twee dagen weer. Een van de workshops handelt over hoe het departement genetica en virologie op de kaart te zetten. Het is evident dat zowel professor Lopez als ikzelf in deze werkgroep terecht komen. Het valt me die

morgen op dat Juan kwaad mijn richting op kijkt. Wanneer de voorzitter van de werkgroep besluit een koffiepauze in te lassen, stap ik op hem af.

‘Juan, ik ben bereid het artikel terug te trekken.’

Professor Lopez kijkt verwonderd op.

‘Maar ik blijf wel achter de inhoud staan.’

‘Natuurlijk heb je recht op je eigen mening, maar ik ben blij dat je inziet dat je ons departement compromitteert door enkel je eigen visie te verkondigen.’

Tijdens het seminarie blijf ik almaar aan Malila denken. En hoe ik haar opnieuw op het spoor zou kunnen komen. Leuven heeft geen echte hoerenbuurt. Maar de weinige prostitutieramen met rode en groene TL-lampen die de stad rijk is, kan ik misschien wel opzoeken. Na de conclusies van de eerste dag loop ik terug naar mijn appartement. Alweer geen spoor van Malila. Zwarte, lekkere Malila. Blank en zwart lijken mij genetische mogelijkheden op te leveren die door de eeuwen heen te weinig geprobeerd zijn. Terwijl ik mijn brief aan het opstellen ben voor *The Virologist*, gaat de deurbel.

‘Hallo.’

‘Euh, Malila.’

‘Ha, hey, hallo.’ Een korte stilte volgt.

Malila draagt opnieuw haar jeans en dezelfde zwarte blouse. Ze lijkt gehaast en zweet. Overdag ziet ze er nog aantrekkelijker uit dan ’s nachts: spierwitte gelijke tanden die mooi contrasteren met haar zwart gezicht, volle lippen, uitgesproken jukbeenderen, stevige borsten, hoge ronde billen, uitnodigende dijen en een soepele ebbenhouten huid. Ik stel haar op haar gemak, ontkurk een fles rode wijn en steek een geurkaars aan.

‘Ik ben blij dat je teruggekomen bent. Ik vond geen spoor van je terug.’

Malila glimlacht, komt naar mij toe en klauwt naar mijn kruis. Ze zoent mij. Ik ben lichamelijke contacten niet gewoon, zeker nu ik niet in de roes van alcohol ben, en weet niet meteen hoe te reageren.

Malila begint de knopen van mijn hemd los te maken, waarop ik langzaam hetzelfde doe met de knopen van haar blouse. Ik word helemaal geil bij het zien van haar borsten. Malila ziet dat, neemt mijn hand en brengt die naar haar jeans. Met de andere hand gaat ze opnieuw naar mijn broek en voelt de snelle erectie. Ik rits haar jeans open en laat haar broek zakken. Ze heeft opnieuw een miniscuul rood slipje aan, wat mijn erectie nog doet groeien.

‘Je mag me likken, hoor,’ zegt Malila stil alsof het anders niet hoort. Daarop ga ik onhandig op mijn knieën voor haar zitten, kus haar slipje, kijk naar boven en neem het met mijn beide handen vast om het daarna traag te laten zakken. Haar donkere driehoek brengt me helemaal in vervoering. Vol ontzag bekijk ik de dichte krulletjes op haar venusberg, breng mijn mond naar haar rode schaamlippen en begin haar te likken. Ondertussen ben ik zelf bijna klaargekomen. Malila vleit zich neer op de bank en spreidt haar benen. Haar handen gaan nu voor de derde keer naar mijn broek. Ze ritst die open, neemt mijn geslacht in haar mond en begint zachtjes op en neer te bewegen. Ik kom meteen klaar in haar mond. Dan staat ze op en gaat zonder iets te zeggen naar de badkamer.

Voor het eerst in mijn leven heb ik iemand in huis voor wie ik een ontbijt klaar kan maken. Wanneer ik mijn bed wil uitstappen, op zoek naar het dienblad, houdt Malila me tegen en zegt gehaast: ‘Zet me alsjeblieft niet buiten, Gerard, ik moet je iets verklappen.’ Fluisterend gaat ze verder: ‘Ik ben illegaal in dit land.’ Ze begint te wenen.

Ik weet me geen raad. Ik neem haar krampachtig vast en sla mijn armen om haar heen. Ik merk dat Malila's hoofd op mijn schouder rust terwijl ik haar schaamhaar aan mijn been voel.

'Je bent de eerste aan wie ik alles kan vertellen sinds ik enkele weken geleden in België aangekomen ben en mij hier een weg zoek.' Malila hangt nog altijd om mijn hals en doet haar verhaal met tranen in haar stem. Ik probeer haar voorzichtig van mijn hals weg te krijgen maar haar grote tepels lijken aan mijn borst te plakken.

'Ik kwam snel in contact met iemand die ik leek te kunnen vertrouwen, maar het bleek een pooier te zijn die mij meteen verplichtte voor hem te werken.'

'Een pooier?'

'Ik mocht zelfs mijn geld niet houden. En nu kan ik niet snel genoeg geld opsturen naar mijn broertje in Congo,' snottert ze.

'Kom je uit Congo? Waar is die man nu?' Malila gaat met haar hoofd op het kussen liggen en staart naar het plafond maar houdt nog steeds mijn hand vast.

'Ik heb wat geld achtergehouden en heb daar een treinticket mee gekocht om naar Leuven te vluchten, in de veronderstelling dat mijn pooier mij hier niet zal komen zoeken. En ik ben van het station in de dansclub beland, waar ik jou zag.'

'Wees maar niet bang. Je mag bij mij blijven. Waar ben je dan de vorige nachten geweest?'

's Nachts sliep ik in het stadspark. En gisteravond ben ik hier naar toe gelopen omdat ik dacht dat ik achtervolgd werd door twee agenten.'

Malila is kwetsbaar. Haar afhankelijkheid bevalt me. Bovendien verschaft ze me genot: eindelijk kan ik op dit vlak nemen in plaats van genomen te worden, is de eerste gedachte die bij me opkomt en zich nestelt in mij.

'Je spreekt verduiveld goed Nederlands. Ik dacht dat men in Congo Frans sprak.'

'Dank je wel,' antwoordt ze. 'Mijn ouders werkten op de Belgische ambassade. Ik mocht er vertaalwerk naar het Nederlands doen. Maar toen de ambassadeur vorig jaar plots naar België werd teruggeroepen, verloren wij ons werk. We moesten opnieuw in ons geboortedorp in Congo, waar ik maar enkele maanden gewoond had als baby, gaan wonen. Daar is het fout gegaan.'

Malila stukt en gaat stil verder.

'Ze hebben mijn vader vermoord omdat hij voor een Belgische familie gewerkt had en dus als een évolué gezien werd. Daarna hebben ze mijn mama en mijn zus verkracht, voor hun stomme toverdrank. Dan wilden ze mij verkrachten. Ik moest vluchten, het was mijn enige kans.'

'Hoe bedoel je?'

'Congolese soldaten hebben het bijgeloof dat als ze vrouwen verkrachten hun toverdrank zal werken en ze op die manier hun vijanden kunnen verslaan.' Malila wordt heftig nu.

'De soldaten krijgen het bevel van hogerhand om te verkrachten, zagezegd uit vaderlandsliefde. Eerst hebben ze mijn vader vermoord, daarna mijn moeder en mijn zus in groep verkracht. Er was zelfs een jongen van twaalf bij. Ik had het geluk niet thuis te zijn. Maar de jongen van twaalf had wel gemerkt dat er nog een andere vrouw in huis moest zijn. Ze hebben mijn zus zwanger gemaakt en mijn moeder doen afzien.' Malila begint opnieuw te wenen.

'De smeerlappen hebben dan ook nog eens met stokken in de vagina van mijn zus gefoeterd, terwijl ze er mee lachten. Na de verkrachting heeft mijn schoonbroer mijn zus verlaten, omdat ze als verkrachte vrouw haar eer verloren had.'

Malila wordt stil en kijkt naar mij. Ze weet niet hoe ze mijn onbewogen blik moet interpreteren.

‘Zes weken later kwamen ze terug op zoek naar de vrouw die ze niet gevonden hadden. Naar mij dus,’ gaat Malila verder. ‘Weer had ik het geluk er net niet te zijn. Of het ongeluk, wellicht, want ze waren kwaad en nu folterden ze mijn moeder en mijn zus zo erg dat ze allebei het leven verloren. Eerst verbrandden ze het achterste van mijn moeder terwijl mijn zus er moest op toe kijken, dan werd zij door vijf mannen verkracht en moest mijn moeder toezien hoe ze deze keer geweren bij mijn zus naar binnen ramden.’ Malila’s stem schokt terwijl ze haar verhaal doet.

‘Daarna kregen ze allebei het genadeschot. Mijn broertje, die op alles moest toezien, vertelden ze dat ze terug zouden komen voor mij. Ik moest gewoon wegvluchten, ik had geen andere keuze.’

Ik sta verbouwereerd te luisteren. Deze gehavende vrouw zou wel eens een van de ontbrekende stukjes van mijn puzzel kunnen zijn. Ze zal mij altijd onderdanig zijn. Niets zal ze willen ruilen om dat ongeluk opnieuw mee te maken. Het kind dat ik altijd al wou, wil ik met deze vrouw hebben. Ze mag me niet meer ontsnappen.

‘Ik heb al de spaarcenten van mijn mama en papa meegenomen en een vliegtuigticket gekocht,’ vervolgt Malila. ‘Eén en geen twee want daar was niet genoeg geld voor. Mijn broertje heb ik in een ander dorp ondergebracht. Hij zal wel gedijen als man in Congo.’ Malila zegt het met een Afrikaanse gelatenheid.

‘Sinds ik gevlucht ben, krijg ik almaar nachtmerries over mannen met geweren. Ik heb zelf niets gezien, maar ik beeld mij van alles in.’

‘Je kan bij mij blijven wonen.’

Malila omarmt mij en opnieuw begint ze te snikken.

‘Ik wil niet gesignaleerd en opgepakt worden.’

‘Hier, droog je tranen. Als je wil, kun je een douche nemen. Het spijt me, maar ik moet nu snel naar mijn seminarie. Maak het je gemakkelijk. Ik kom zo snel mogelijk terug.’

Malila glimlacht.